

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: R. P.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 2006, č. j. 60 Az 66/2005 - 17,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2005, č. j. OAM - 808/VL - 07 - 08 - 2005. Tím žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“). Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že důvodem stěžovatelovy žádosti byla snaha vyhnout se dalšímu jednání věřitele a jím najatých neznámých osob, kteří po něm požadovali splacení dlužné částky z neúspěšného podnikání. Poté, co mu bylo předáno rozhodnutí o správním vyhoštění, si stěžovatel chtěl žádosti o azyl upravit další pobyt na území České republiky.

Stěžovatel jako důvod kasační stížnosti uvádí vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Pro nedostatek důvodů považuje stěžovatel rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Konkrétně stěžovatel namítá porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1976 Sb., o správním řízení. Rovněž namítá, že byl zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 12, § 14 a § 16 zákona o azylu. Krajský soud potvrdil rozhodnutí žalovaného, přičemž řízení formalizoval do té míry, že jeho obsahem zůstalo jen zkoumání, zda správní spis obsahuje několik vyjmenovaných listin, na základě nichž rozhodl, aniž by se zabýval jejich obsahem. Důvody, které stěžovatele vedly k odchodu z vlasti, mohou být důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soud měl zkoumat, zda žalovaný neužil § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, aby se tak vyhnul aplikaci § 12

téhož zákona, a též zda nebylo správní řízení vedeno tím směrem, aby mohla být stěžovatelova žádost zamítnuta. Soud rovněž nezkoumal, zda nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Použití § 16 zákona o azylu dle stěžovatelova názoru nevylučuje aplikaci § 14 téhož zákona. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu rovněž konstatoval, že při aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nemohly být posuzovány důvody udělení azylu podle § 12 a § 14 téhož zákona. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatel uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen jednak nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda v případě stěžovatele byly naplněny podmínky použití ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a jednak nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ohledně (ne)splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

K těmto důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelovy žádosti o azyl žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že žalovaný v případě, že zjistil naplnění skutkových okolností, jež opravňují k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neměl a nemohl jakkoliv zvažovat možnou existenci azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12, § 13 či § 14 zákona o azylu. K tomu budiž jmenována rovněž již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90 (www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se však ve své předchozí judikatuře zabýval i otázkou, zda lze skutečnosti obdobné těm, které ke své žádosti uváděl stěžovatel, považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu a k takovému závěru nedošel. Například lze odkázat na rozsudek ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003 - 94 (www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

